

10 травня –
День Матері

Її позив- ний “Мама”

У війни – не жіноче обличчя. Але саме жінка, дружина, мати двох дорослих дітей, бабуся трьох маленьких онуків, зарічненка Лариса Кирикович – на передовій, на Сході, пліч-о-пліч й нарівні з чоловіками бореться за незалежність і територіальну цілісність України. Її позивний – “Мама”. Якими мають бути материнські почуття і материнське серце там, де йде війна, де розриваються снаряди й міни, де стріляють, де кров, рани і смерть щохвилини і щосекунди?

- Там я не плачу. За весь період плакала п'ять разів. Пригадую, коли працювала в пологовому, то народження кожної дитинки, біль і муки мами я сприймала, як свій біль і радість одночасно. Так і на війні. На полі, переораному снарядами й осколками, витягуючи пораненого, надаючи йому допомогу і рятуючи, переживаю й прошу Бога за кожного, як за свою дитину: “Тільки б залишився живим. Тільки б встигнути довести”. Серце болить за всіх, хто там, за їхні рани, за їх змінене життя, за їх змінені погляди та цінності, за те, що вони інші, не такі, як люди з мирного життя і, боюсь, що ніколи вже такими не стануть. Там – всі мої діти. Мені легше і краще перебувати на передовій, поруч з сином, з чоловіком, ніж бути вдома і, в німому очікуванні, плакати, дивлячись по телевізору хроніку подій, що на Сході. Я там, де й вони, разом з ними. Мій дорослий син ось уже рівно рік, як пройшов перше бойове хрещення війною: під Червоноармійськом, на блокпосту, їх обстріляли чеченські снайпери. Я розділила його війну, його дорогу і ніскільки про це не жалию. Бо я – мати і потрібна там для багатьох таких самих синів.

Тамара АЛЕКСІЮК